

Erasmi amicum, posteriores Gourmontio dedi, qui forte huc uenerat cum homine mihi amico. His literis quid factum sit mirari satis nequeo, si ne nunc quidem redditæ sunt. Tibi autem non rescripsi, quando uices tuæ iam esse scribendi uidebantur. Deinde nullum inueni qui se literas ad te perferendas curaturum reciperet. Binas hoc quadriduo à te accepi, cum in urbe essem ob negocium quod me totum poscebat. nunc occasio se obtulit ut hinc prope ranter scriberem: ac nuncium tandiu ob id moratus sum, qui literas in urbem pertulit. Ad alteras tuas literas, rescribam cum licebit: parum est enim hic quoque mihi ocij: & ad urbem subinde concurrere res me cogit familiaris. Vale & feliciter uiue, ut diu nobis Viues sis: & (quod nunc facis) literas bonas illustres. Ex Marliano nostro postridie Calend. Ianuarias. M.D.XIX.

GVLIELMVS BVDAEVS SAL
MONIO MACRINO S.

Reditæ sunt mihi literæ tuæ uiam ineunti ad urbem, in qua triduum moratus: quum huc propere reuertissem, scribere hæc ante omnia cœpi, ac primo quoque tēpore. Accipe igitur quod petisti, quod à Fabio acceptum per manum tibi trado: is autem libro decimo ita inquit: Quis dubitet Platonem esse præcipuū siue acumine differendi, siue eloquendi facultate diuina quadam & Homerica: multum enim supra profam orationem, & quam pedestrem Græci uocant, surgit: ut mihi nō hominis ingenio, sed quodam Delphico uideatur oraculo instinctus. His uerbis profam & pedestrem orationē eandem esse intelligo: ita ut & coniunctio sit *μᾶλλον διασαφῆτι κόρ.* siquidem Græci *πεζὸν λόγον* profam orationē uocant,

quasi peditem sermonem, & πεζολόγους historicos. Neque uero id uocabulum à pedibus metricis inditum est, sed aliquid humile submissumque denotat significatiōe præcipua, nisi fallor: quasi dicas humi gradiens, quodque nec carminis sublimitate uehitur, nec figurata numerosaque oratione nititur: etiã si in uniuersum usurpari soleat pro omni oratione soluta lege carminis. Sed humilitas ista & submissio intelligenda mihi uidetur in pronunciatione, ac uocis temperamento, magis quã in structura aut elocutione: tum quidem certe, cum prosam orationem in uniuersum hoc uocabulo significamus. Argumentum huiusce opinionis illud Horatii in Arte Poëtica esse potest: Interdum tamen & uocem comoedia tollit: Iratusque Chremes tumido delitigat ore: Et tragicus plerumque dolet sermone pedestri. Simul illud Luciani, ἀτραγῶδῃ τὰ τε πάντα καὶ περὶ καὶ δημοτικὰ, καὶ τῷ φθούρῃ εἶς. Ac si dicas, nihil autem ibi tragœdiæ simile, sed pedestria omnia populariaque, citra fastum prorsus & elationem. Hactenus ille. Nam carmen suis numeris quasi equis iunctis tollitur, celeriusque incedit oratione prosa in uniuersum: utpote cum ipsa prosa intra sermonis pronunciationem cohibeatur, etiam si sit grandiloquentior, ac suapte ipsa grauitate sublimis: neque enim in canticum effertur ut poema. Sunt alioquin prosæ oratiōis duo genera, eodẽ Fabio auctore: cum libro undecimo ita scripserit. Etiam quæ bene composita erunt, memoriam serie sua ducẽt. Nam sicut facilius ediscimus uersus quã prosam orationẽ, ita prosam iunctam quã dissolutam. Quibus uerbis intelligimus pedestrem orationem non esse proprie orationem numeris iunctam aptamque oratorijs: & ita compositam ut fastigiũ sermonis excedat: qualis est Platonis, cuius supra meministi. Verũ quod me obsecras & obtestaris, parum amice facis: quando id quod me ambitiose rogas, iure postulare tuo potes. Id em̃ tu uelim ne ignores, in al-

bo amicorum meorum cum te locum obtinere, possis ut operam mihi quantamuis iniungere, duntaxat quæ muneris mei & opificij uiriumq; esse uideatur. quãquam nihil in hoc esse uideo, quod tibi magnopere succensere debeam, si tu obsecrabundus operam meam utendam ad semihoram rogasti: quũ id pro tuo ipsum more, moribusq; adeo tuis animaduertam fecisse magis, quã quod meos id mores poscere arbitrarere. Qui si me ipse iudicasses eorum esse ordinis, qui grauate & magno operas suas adducunt, aut indicant hominibus sibi notis, nedum amicis, neque ijs quibuslibet, sed certi cuiusdam meriti & notæ primarię (cuiusmodi esse te existimo) esset abunde quod tecũ expostularem. Nunc uero cum eo esse te ingenio agnouerim iãdiu, ut deduci ab ista comitate ac benignitate appellandi amici nequeas, haud ægre tibi gratiam ingenuæ ac liberalis huius culpæ faciam: quam ipse idẽtidem admittere in officijs multis, ac muneribus agendę uitæ solitus: mirum est, quod in epistolis scribendis contrariam huic culpam non uito: tum quidem præcipue cum ad doctissimos uiros scribo, & literarum amantissimos. Est enim nescio quid numinis (propitiũ an infensi addubito) quod mihi fiducia pleniorẽ accõmodat, uel adimit innatã uerecundiam, in eo genere cõmerciũ quod Musis iniẽt cõciliatricib⁹, interdũ inter alienos ac lingua, institutisq; discrepitanter. Qua in re immodicũ me esse uiri mihi amicissimi epistolę testant̃ officiose obiurgatrices, fidẽq; mihi facere iã coepere: apud quẽ tñ ut apud alios quoq; in satisfactionẽ cessurã mihi puto ingenij simplicitatẽ, quũ ijs ipa pernotuerit. Hanc naturæ tẽperaturã Græci *εὐθδω* appellãt, Attici p̃cipue: quæ quoniã ipa interim stultitia esse credit̃, eodẽ uocabulo habitus uterq; animi significatur: quũ tñ dictionis etymon cõmendationẽ rei significatã præferat. Verũ em̃ quod scribis in transitu, quasiq; aliud agens, serio me hic

cuidam operi incumbere: amabo te mi Salmoni, cedo mihi nunc illum qui tibi hoc indicauit. nempe coniectura est hæc istius animi, in me ita propensa, ut in hoc ipso ocio ad quod ego confugi, mihi met negotium me facessere certo certius habeas. At uide queso, ut ista coniectura tam certa æquus sis mihi satis amicus. Quid autem per Musas sanctissima tibi numina, quod inquam aliud mihi quam inertiam, desidiam, fœcordiam exprobras hac tua existimatione tam explorata, si nihil tandem scripsisse comperiar? Equidem nihil grauius, nihil molestius, nihil magis obnoxium esse reor, quam eiusmodi expectatiões sustinere hominum nimium de me merentium, opinatione magnifica à me sibi semper aliquid spondētium, iam iam exiturū. Quo efficitur non modo ut alto perfrui ocio liberoque nequeam, sed etiam ut ad occursum hominum palleā, aut rubeam identidē tanquā debitor ὑπὸ ζήμῳ, καὶ ἐκπροθεσμίᾳ τῶν κερῶν σὴ μὲν. Itaque ne diutius te frustrer, nihil iam moror istos efflagitatores, quibus ut obuiā ipsis factus sum, salute data statim & accepta, auribus uorare cogor illa toties inculcata. Satin salue Budæe? ecquid tibi secus accidit quod tandiu nihil edis? quousque nos expectatione suspendis? quæ mox illud paris quod aiunt te parturire? Scilicet hoc illud est, nescio quid maius aut intractabilius tandiu in incude uersatur. Me miserum quum hæc audio, & angore æstuque intestino perditum: qui si causificari insistam, scilicet renidentes aiunt me ludificari: & simul hortantur ut primo quoque tempore fidem meam liberem præclaris illis Annotationibus in Pandectas: quibus etiā præla iam apparari dicunt: quorum tu unus aliquando fuisti, ut meminisse uideor. Quare ne diutius erres, de Annotationibus actum iam agunt, quod me eo de nomine appellant: quando eiusce rei absoluendę eos expromissores dare possum, & ipsi accipere, qui ea de re iam ita constituerunt operibus

editis,

ēditis, ut cautum reip. satis esse uideatur. præclareq; mecum actum esse arbitrabor, si impune ferre liceat, quod hæc tēp^o mihi de enarratione excidit rerum ad ius ciuile pertinentium. Quippe qui iam atroces contumelias intentari mihi non nescius sim à postica mundi parte, unde minime mihi esse metuendum putabam. Quod uero ad alia pertinet, utinam mihi diuina benignitate hæc suppeditentur facultates: unde quoquo pacto decidere queam uobiscum istā de me enatam expectationem, quasi nomen quoddam publicum errore hominum contractum: à ceruiceq; mea excutere tam grauem functionem inique mihi impositam. Sed etiam etiamq; uereor, ut æquas mentes nostrorum hominum opinionesq; inueniam, queis cum decidere id debitum leui conditione possim, cui soluendo non sum omnino. Qui si dure mecum ipsi agere tandē, atq; ex opinione temerarijs de causis præsumpta urgere institerint ad opus aliud aliudq; faciendum, perij: nisi spes aliqua affulserit tanquam tabularum nouarum, ansam ut arripere inde possim frustrationum & comperendinationum in posterum ac tertium semper annum. Age: quid si solum uerterim, & in Marlianum meum migrarim, tamen ne molesti esse pergerent, & in me lege agere: credo, ut est improbitas existimationis publicæ, qui etiam (me miserum, cui uni ferè ut Erasmo cessare non licebit) quum tertium iam mensem hic cum familia habitem, non animi isti causa, sed operis secessisse me autumant. Cui errori tu affinis (ut opinor) illud in literis tuis addidisti de opere serio tantisper intermittendo. Proinde ne dicas non prædictum, serium mihi hic opus est quiescere, & ociū amplecti quàm possum arctissime: recreari ab huius anni fatigatione, & egregia illa atq; luculenta expeditione, quæ meas fortunas scilicet mirifice auctitauit: quam ut susciperem ipse, amicorū iurgia cognatorumq; extulerunt. Deniq; nugarum curarūq;

obliuisci hic meditor: uerum non modo hoc opus, sed etiã hic labor est: usque adeo recusantes idẽtidem nugas, ac pugniles curas consopire nequeo, nec abigere à contubernio Philologiæ meæ. Cupio, per(inquam)scire cupio quid Ianus Lascaris agat, uir apud omnes ordines gratiosus, ubi sit, quantũq; ualeat. Vt enim neminem esse hominem arbitror, cui melius consultum q̃ mihi ille cupiat, ita officij mei esse duco omnia eius causa uelle: incolumitatemq; ipi corporis, fortunarumq; optare q̃ uehementissime. Eum uerbis meis salutabis, si istinc adhuc non discessit: gratiãq; habere dices obscita admodum epigrãmata ad me missa. Scribam tamen ad eum nonnihil si forte adhuc agit in aula, quod uix mihi persuadeo. Vale uir doctissime, in Marliano nostro postridie diei diuo Martino festi: qui nobis pithœgia est ad explorãda uina, auspiciãdamq; uini mustei potionem, aut certe proludendam.

GVLIELMVS BVDAEVS BAPTISTAE EGNATIO S.

Vum apud Franciscum Deloium iuriscōsultorum disertissimum heri ad prandium ex condicito uenissem, incidi tum primum in sermonem cum Ioanne Grolierio Insurbriæ quæstore, uiro sanè eleganti, institutione perpolitio, literarumq; bonarum amanti ac studioso: quod rarissimum est apud nos in ea sorte uitæ. Is cum de doctis Italiæ uiris excitatus esset sermo, ait de me te ita loqui solitum, atq; de eo quem tu amicũ habere cuperes: coramq; aliquando alloqui, si res ita fortunata tulisset, ut uel ego istinc negociũ, uel tu hic prouinciã haberes. Hoc cum mihi iucundũ fuit & pergratum audiretu(m) em̃ ut qui maxime, istius generis amicitiarũ cupi-